

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 18 sierpnia 2015 r.

Poz. 4945

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.298.2015.21 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 4 sierpnia 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.)

orzekam

nieważność uchwały Nr VIII/56/2015 Rady Gminy Przygodzice z dnia 30 czerwca 2015 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów aktywizacji gospodarczej w miejscowości Przygodzice - **ze względu na istotne naruszenie prawa.**

Uzasadnienie

Rada Gminy Przygodzice w dniu 30 czerwca 2015 r. podjęła uchwałę Nr VIII/56/2015 z dnia w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów aktywizacji gospodarczej (zwaną dalej uchwałą; data wpływu do Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego w Poznaniu 6 lipca 2015 r.).

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199 ze zm., dalej ustawa) w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, do czego odnoszą się także przepisy § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587, zwanym dalej rozporządzeniem), na mocy których ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania.

W ustaleniach omawianego planu, odnoszących się do zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, w § 5 pkt 4 lit. b uchwały, ustalono zakaz lokalizacji: instalacji do produkcji mas bitumicznych, instalacji do przetwarzania produktów zawierających azbest, grzebowisk zwłok zwierzęcych, instalacji do uboju zwierząt, chowu lub hodowli zwierząt oraz „*innych tego typu nie wymienionych wyżej*”, nie wyjaśniając ani nie precyzując w uchwale jakiego rodzaju działalności zawierać mogą się w ww. stwierdzeniu, noszącym cechy katalogu otwartego.

Stwierdzić należy, że tak sformułowane i niedookreślone zapisy planu powodują naruszenie zasad sporządzenia planu w zakresie regulowanym przepisem art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia, w odniesieniu do zasad zagospodarowania terenów. Brak wymiernych lub odnoszących się do skonkretyzowanych przepisów odrębnych ustaleń w tym zakresie powoduje w istocie całkowitą dowolność ich interpretacji.

Zaznaczyć należy, że akt prawa miejscowego, jakim jest plan miejscowy, musi spełniać szereg ustawowych wymogów. Zawarte w nim normy, poprzez swoją budowę, winny zapewnić jednoznaczność, jak również gwarantować wysoki stopień przewidywalności skutków realizacji zapisów.

Niejasne ustalenia w zakresie przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenów skutkują brakiem możliwości takiego odczytu ustaleń planu, aby możliwe było skuteczne wydanie pozwolenia na budowę.

W myśl art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo sposób i termin tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów, a ustalenia dotyczące tych zagadnień, zgodnie § 4 pkt 10 rozporządzenia, powinny zawierać nakazy, zakazy, dopuszczenia i ograniczenia w zagospodarowaniu terenów, w tym określenie terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane.

Możliwość tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów przewidziano w przedmiotowym planie w § 13 pkt 1 uchwały w odniesieniu do dopuszczenia sytuowania „tymczasowych obiektów i urządzeń technicznych, handlowo – usługowych, higieniczno – sanitarnych związanych z obsługą cmentarza (ZC) i terenu zieleni urządzonej (ZP)”. W § 13 pkt 2 uchwały ustalono natomiast, iż „sytuowanie obiektów, o których mowa w pkt 1 dopuszcza się w zależności od potrzeb: na czas trwania świąt i uroczystości państwowych oraz kościelnych”, co w praktyce powoduje brak jednoznaczności w odczycie sposobu ustalenia terminu, do którego tymczasowe zagospodarowanie, urządzenie i użytkowanie terenu może być wykonywane. W omawianym przypadku brak także możliwości odniesienia tak specyficznie ustalonych terminów do przepisów art. 57 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 267) – Kodeks postępowania administracyjnego, regulujących sposoby obliczania terminów, gdzie podstawowymi jednostkami służącymi do tych obliczeń są dni, tygodnie, miesiące.

W § 11 pkt 1 uchwały, odnoszącym się do szczególnych warunków zagospodarowania terenów w strefie ochrony sanitarnej cmentarza, zakazano „lokalizacji zakładów produkujących i przechowujących artykuły żywnościowe, placówek gastronomicznych, magazynów środków spożywczych” oraz „lokalizacji studni jako źródła służącego do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych”. Tymczasem powyższe zagadnienia regulowane są przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 sierpnia 1959 r. w sprawie określenia, jakie tereny pod względem sanitarnym są odpowiednie na cmentarze (Dz.U. z 1959 r. Nr 52, poz. 315). Zgodnie z § 3 pkt 1 ww. rozporządzenia „odległość cmentarza od zabudowań mieszkalnych, od zakładów produkujących artykuły żywności, zakładów żywienia zbiorowego bądź zakładów przechowujących artykuły żywności oraz studzien, źródeł i strumieni, służących do czerpania wody do picia i potrzeb gospodarczych, powinna wynosić co najmniej 150 m; odległość ta może być zmniejszona do 50 m pod warunkiem, że teren w granicach od 50 do 150 m odległości od cmentarza posiada sieć wodociągową i wszystkie budynki korzystające z wody są do tej sieci podłączone”. Porównanie obu ww. definicji wskazuje na ich wzajemną odmienną.

Akty prawa miejscowego nie mogą zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji. Zasadą prawną jest bowiem, że uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i co stanowi przepis prawa powszechnie obowiązujący (zgodnie z § 149 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U z 2002 r. Nr 100 poz. 908). Tak więc regulowanie przez gminę jeszcze raz tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny.

Wskazuję ponadto na, mogące powodować wątpliwości interpretacyjne w odczycie ustaleń planu, zapisy § 10 pkt 2 lit. c uchwały, gdzie wartości minimalnych powierzchni działek zróżnicowano w zależności od rodzajów sytuowanych na działce obiektów (produkcyjnych, składów i magazynów lub zabudowy usługowej) nie zważając na fakt, że w ramach wyznaczonych w planie terenów oznaczonych symbolami 1.P/U – 4/P/U dopuszczono lokalizację zarówno obiektów produkcyjnych, składów i magazynów, jak i obiektów o funkcji usługowej, co przy jednoczesnej ich lokalizacji może uniemożliwić właściwe odniesienie zapisów § 10 pkt 2 lit. c uchwał do ustalenia minimalnej powierzchni działki.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski

(-) Piotr Florek